

haar vrije tijd is Van der Vegte bezig met haar vak. Al tijdens haar studie maakte ze een homepage over aardkundige waarden en het Nationaal Park Zuid Kennemerland (home.hccnet.nl/van.der.vegte).

Sinds drie jaar woont ze in Overveen, vlakbij Haarlem. Niet echt een gebruikelijke keus voor een student aan een Amsterdamse universiteit, maar na vier jaar op een flat in de stad, wilde ze dichterbij de natuur wonen. Het studentenhuus, waar Van der Vegte woont, is oud, de kamers zijn te duur en te klein, en Van der Vegte moet anderhalf uur reizen naar haar werk in 's Graveland. Maar de gezelligheid van haar huis en de nabijheid van de duinen houden Van der Vegte voorlopig nog in Overveen. "Ik vind het heerlijk dat je gewoon even de duinen in kunt fietsen, als je even rust wilt."

Van der Vegte noemt zichzelf iemand 'met groene inslag'. Bioloog wilde ze niet worden, omdat haar vader en broer dat al zijn. Ze werd als kind altijd meegesleept naar de duinen en het bos. "Vroeger vond ik er vaak niets aan, maar het is toch een deel van me geworden." Van der Vegte kwam naar de VU om milieuwetenschappen te studeren, maar bleef na de propedeuse hangen bij Aardwetenschappen, omdat ze het zo'n leuke studie vond.

"Ik heb er nog geen spijt van gehad. Het was misschien logischer geweest om als bioloog of milieukundige bij een natuurbeschermingsorganisatie te gaan werken, maar ik vind het juist wel bijzonder om met een relatief nieuw terrein bezig te zijn. Tot nu toe is natuur altijd beschouwd als een verzameling planten en dieren. Over het ontstaan van de landschappelijke kenmerken van een natuurgebied weten beheerders doorgaans veel minder. Met spijt vertelt Van der Vegte over de 'geografische schatten', die vaak verloren gingen: een bioloog graaft rustig een oude pingo-ruïne uit, omdat een zeldzaam plantje er dan beter kan groeien, terwijl zo'n meertje

een bodemkundig archief is. "Onder water zijn plantenresten goed geconserveerd gebleven, waardoor je aan de hand van bewaarde stuifmeelkorrels veel kunt zeggen over het klimaat in een bepaalde periode."

Van der Vegte moet ervoor zorgen dat de beheerders van natuurgebieden in de toekomst ook deze aardkundige waarden zullen zien en waar nodig beschermen. "Je mag de natuur af en toe best een handje helpen, door bijvoorbeeld een poel te graven als bepaalde waterplanten dreigen uit te sterven, maar maak die poel dan op een plek waar die van nature ook had kunnen ontstaan."

Natuurbeschermingsorganisaties zijn niet rijk. Van der Vegte heeft een contract voor acht maanden en ze moet afwachten of er daarna nog geld is om haar aanstelling te verlengen. Toch wil ze ook in de toekomst blijven werken in de milieuhoeke. "Ik zou wel vergelijkbaar werk willen doen voor een andere organisatie, bijvoorbeeld Staatsbosbeheer. Of werken bij een steunpunt voor Natuur en Milieu Educatie (NME), waar lesmateriaal over de natuur voor kinderen wordt gemaakt."

Als boswachter vertelt Van der Vegte bezoekers het liefst over het ontstaan van het duin. "Daarin kan ik mijn aardwetenschappelijke kennis een beetje kwijt. En landschappen zoals de duinen zijn zo fascinerend, omdat ze zo veel vertellen over de geschiedenis van de aarde."